

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoCsp/38/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5719200732
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 01. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5719200732.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Vladimíra Topolančíka, v spore žalobcu: AI - invest s.r.o., so sídlom Cesta k lesu 10482/5, 036 01 Martin, IČO: 46 271 341, zastúpeného spoločnosťou ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Ján Segeč s.r.o., so sídlom Skuteckého 26, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 47 258 039, proti žalovaným: 1/ R. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. W. XX, XXX XX Y., 2/ N. T., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. W. XX, XXX XX Y., žalovaní obidvaja zastúpení spoločnosťou: AK JUDr. Silvia Tatarková, s.r.o., so sídlom Škultétyho 472/10, 036 01 Martin, IČO: 36 868 108, o zaplatenie sumy 981,42 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných v rade 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10Csp/26/2019-628 zo dňa 04.06.2021, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 10Csp/26/2019-628 zo dňa 04.06.2021 vo výrokoch I., III. a IV. potvrdzuje .

Žalobcovi priznáva voči žalovaným v rade 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Vo zvyšnej časti, t. j. vo výroku II., zostáva rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 10Csp/26/2019-628 zo dňa 04.06.2021 n e d o t k n u t ý .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovaným v rade 1/ a 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 664,70 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z priznanej sumy od 13.06.2018 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Vo zvyšku uplatneného nároku žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že priznal žalobcovi voči žalovaným v rade 1/ a 2/ právo na ich náhradu v rozsahu 36 %. (výrok III.) Zároveň vyslovil, že o výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (výrok IV.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 21.02.2019 sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovaným v rade 1/ a 2/ (ďalej aj „žalovaní“) zaplatenia sumy 981,42 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 13.06.2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. Svoju žalobu žalobca skutkovo odôvodnil tým, že ako pôvodný vlastník bytov č. X a X, pivníc č. X a X, garáže č. X a parkovacích miest nachádzajúcich sa v bytovom dome E. na ul. A. č. XXXXX/XXX na C-KN parc. č. 837/34 a C-KN parc. č. 837/35 (vrátane terasy a záhrady nachádzajúcej sa na C-KN parc. č. 837/22 a C-KN parc. č. 837/23), poskytol predmetné nehnuteľnosti na základe spísaného preberacieho protokolu žalovaným, ktorí ich dňom 06.03.2017 začali užívať. Medzi žalobcom a žalovanými došlo k dohode o kúpe predmetných nehnuteľností a aj k vymedzeniu a následnej zmene termínov kúpy. Žalobca vyhotovil a

riadne doručil žalovaným vyúčtovanie nákladov spojených s užívaním bytu č. X za rok 2017 za obdobie od 07.03.2017 do 31.12.2017, podľa ktorého im vznikol nedoplatok na úhradách za služby poskytované v súvislosti s užívaním predmetných nehnuteľností v celkovej sume 643,46 eur. Toto vyúčtovanie bolo predmetom reklamácie žalovaných zo dňa 11.06.2018, z čoho vyplýva, že najneskôr v tento deň im bolo doručené. Napriek tomu, že žalovaní predmetný byt užívali po celú dobu týkajúcu sa vyúčtovania, vypočítaný nedoplatok za služby poskytované v súvislosti s užívaním bytu č. X a jeho príslušenstva doposiaľ žalobcovi neuhradili. Ďalej žalovaní neuhradili ani vyúčtovacie faktúry SSE č. 9180051817 a č. 9180109385 za dodávku a distribúciu elektrickej energie za obdobie od 07.03.2017 do 04.01.2018 spolu v sume 337,96 eur. Tieto úhrady mali žalovaní vykonať najneskôr do 12.06.2018 a preto sa odo dňa 13.06.2018 dostali do omeškania so splnením svojho peňažného záväzku žalobcovi. Na základe toho si žalobca v tomto spore okrem žalovanej sumy 981,42 eur uplatnil voči žalovaným aj nárok na zaplatenie úrokov z omeškania.

3. Platobným rozkazom č. k. 10Csp/26/2019-31 zo dňa 22.03.2019 okresný súd žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel.

4. Proti tomuto rozhodnutiu podali žalovaní v rade 1/ a 2/ včas odpor, v ktorom sa prvýkrát vyjadrili k žalobe. Namietali tvrdenie žalobcu, že by od 06.03.2017 užívali obidva dotknuté byty a garáž podľa preberacieho protokolu. Zdôraznili, že aj v samotnom preberacom protokole sa uvádza, že im bol odovzdaný len jeden kľúč od bytu č. X, a to len z dôvodu, že o predmetné nehnuteľnosti mali záujem, a preto bolo potrebné, aby mali do nich prístup na premeranie priestoru majstrom za účelom prípravy výroby nábytku. Dňa 24.04.2017 žalobca odovzdal byt č. X obchodnej spoločnosti Fima Global s.r.o. (neskôr LJP, s.r.o.) a byt č. X odovzdal spolu s kľúčmi uvedenému subjektu až dňa 11.12.2017. Žalobcom uplatnený nárok na úhradu energií a ďalších platieb nie je dôvodný, keďže žalovaní byt č. X neužívali a nevlastnili k nemu kľúče. Ďalej žalovaní namietali i platbu elektrickej energie za celý rok 2017, pretože o kúpe bytov začali s konateľom žalobcu jednať až koncom februára 2017. K priloženej faktúre za obdobie od 01.01.2018 do 04.01.2018 žalovaní uviedli, že túto už podpisovala obchodná spoločnosť LJP, s.r.o. Súčasne namietali spotrebu elektrickej energie za fakturované 4 dni vo výške 33,66 eur. Na základe včas podaného odôvodneného odporu okresný súd vydaný platobný rozkaz uznesením č.k. 10Csp/26/2019-47 zo dňa 23.04.2019 zrušil.

5. Žalobca v podanej žalobnej replike zotrval na svojich skutkových tvrdeniach. K totožnosti údajov o hodnotách meračov energií v preberacích protokoloch zo dňa 06.03.2017 a 11.12.2017, na ktorú skutočnosť poukázali žalovaní, uviedol, že byt č. X začali žalovaní užívať dňa 06.03.2017 v súlade s preberacím protokolom z toho istého dňa a až následne sa rozhodli, že tento byt kúpi obchodná spoločnosť LJP, s.r.o., ktorej jediným konateľom a spoločníkom je od 20.05.2017 žalovaný v rade 1/. Byt však až do jeho kúpy touto obchodnou spoločnosťou užívali žalovaní a ich rodinní príslušníci. Obchodná spoločnosť LJP, s.r.o. sa vlastníkom bytu č. X stala až v priebehu roka 2018 a aj z tohto dôvodu je vyúčtovanie na ťarchu žalovaných, ktorí byt č. X v roku 2017 reálne užívali. Preberací protokol zo dňa 11.12.2017 vyhotovil žalobca na žiadosť žalovaných a v žiadnom prípade nenahrádzal preberací protokol zo dňa 06.03.2017. Ďalej uviedol, že na žiadosť žalovaných bola vykonaná realizácia stavebného otvoru medzi bytmi č. X a X, ktoré boli od 06.03.2017 v užívaní žalovaných. Dňa 10.03.2017 bola dokončená realizácia tohto stavebného otvoru a od tohto dňa boli obidva byty reálne užívané žalovanými a im blízkymi osobami. Táto skutočnosť vyplýva aj z tvrdení samotných žalovaných, napr. v liste adresovanom žalobcovi dňa 09.02.2018, či vo výpovedi žalovaného v rade 1/ pred orgánmi činnými v trestnom konaní. K reálnemu odovzdaniu kľúčov od bytu č. X žalovaným došlo po realizácii stavebného otvoru medzi bytmi č. X a X a pre tento účel nebol vyhotovovaný žiadny osobitný preberací protokol. Na preukázanie skutočnosti, že žalovaní užívali obidva byty, žalobca navrhol vykonať dokazovanie vyžiadaním faktúr, dodacích a montážnych listov od dodávateľa K. S. - IGFA a tiež od firmy KOKI žalúzie s.r.o.

6. Žalovaní v žalobnej duplike uviedli, že preberací protokol zo dňa 06.03.2017 ich nezaväzuje k plateniu úhrad. Nejednalo sa o žiadny právny úkon, z ktorého by takáto povinnosť pre žalovaných vyplývala. V decembri 2017 bol byt č. X odovzdaný inému subjektu, z čoho vyplýva, že preberací protokol zo dňa 06.03.2017 mal byť zrušený. Keďže tento iný subjekt, konkrétne obchodná spoločnosť LJP, s.r.o. sa neskôr stala vlastníkom predmetnému bytu č. X., žalovaní namietali aj svoju pasívnu vecnú legitimáciu v spore. Zároveň tiež popreli tvrdenie žalobcu, že po vytvorení „prierazu“ (otvoru) medzi obidvomi bytmi sa do týchto bytov presťahovali. Žalovaní tiež poukázali na skutočnosť, že v preberacom protokole zo dňa 06.03.2017, ktorý predložil žalobca do spisu, sú pri počte kľúčov rukou dopisované rôzne dátumy a poznámky, ktoré sa však nenachádzajú vo vyhotovení protokolu z toho istého dňa, ktorý majú k dispozícii žalovaní. Priečky a vstavané skrine boli realizované v byte č. X, ktorý vlastní spoločnosť LJP, s.r.o., ktorej je žalovaný v rade 1/ konateľom a elektrická energia spotrebovaná v byte č. X v rozhodnom období

bola „ľahaná“ z bytu č. X vo vlastníctve spoločnosti LJP, s.r.o.. Práce od firmy KOKI žalúzie s.r.o. neboli žalovaným nikdy dodávané. Dňa 18.11.2017 bol žalobca v byte č. X, kde montoval osvetlenie. Už len uvedené podľa žalovaných svedčí o tom, že predmetný byt sa začal užívať až koncom roka 2017.

7. Súd prvej inštancie vykonal v spore rozsiahle dokazovanie nasledovnými listinnými dôkaznými prostriedkami predloženými obidvomi sporovými stranami - vyúčtovanie nákladov za rok 2017 adresované žalovaným, nedatovaná výzva na zaplatenie faktúr za elektrickú energiu, kópia poštového podacieho hárku, neúplné kópie faktúr za úhradu elektrickej energie, reklamácia žalovaných zo dňa 11.06.2018 voči vyúčtovaniu, odpoveď žalobcu zo dňa 04.07.2018 na reklamáciu žalovaných, opätovná výzva k úhrade nedoplatku, preberací protokol k bytom č. X a X, pivnice č. X a X, garáže č. X, ako aj parkovacieho státi, terasy a pozemku zo dňa 06.03.2017 predložený žalobcom, preberací protokol bytu č. X spísaný obchodnou spoločnosťou LJP, s.r.o. dňa 11.12.2017, vyúčtovanie nákladov za rok 2017 a za rok 2018 pre byt č. X, list žalovaných zo dňa 09.02.2018, fotografie stavu vodomeru a plynomeru v byte č. X, zápisnica zo schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov zo dňa 23.06.2017, súhlasné stanovisko vlastníkov bytov v dome pre vlastníkov bytu č. X zo dňa 23.06.2017, oznámenie o bytovej schôdzi dňa 23.06.2017, návrh na vklad zmluvy o prevode vlastníctva bytu č. X, návrh na vklad zmluvy o prevode vlastníctva č. bytu X, preberací protokol k obidvom bytom zo dňa 06.03.2017 predložený žalovanými, preberací protokol k bytu č. X s firmou Global, s.r.o. zo dňa 24.04.2017, upovedomenie o vznesení obvinenia konateľovi žalobcu. Zároveň okresný súd vychádzal aj z obsahu relevantných listín obsiahnutých vo vyšetrovacích spisoch ČVS: ORP-554/2-VYS-MT-2018, ČVS: ORP-652/2-VYS-BB-2018, spisoch katastrálneho odboru Okresného úradu Martin sp. zn. V 3/2018 a V 2544/2017, ako aj zo spisu Okresného súdu Martin sp. zn. 17Cb/11/2020. Okresný súd vykonal dokazovanie aj výsluchom svedkov a sporových strán, konkrétne výsluchom konateľa žalobcu, žalovaného v rade 1/ a žalovanej v rade 2/, a tiež svedkov Y. U., T. G., Y. Q., C. U. a M. U..

8. Na základe takto vykonaného dokazovania mal okresný súd preukázané, že začiatkom marca 2017 došlo k dohode medzi žalobcom a žalovanými o tom, že žalovaní v rade 1/ a 2/ odkúpia od žalobcu ako vlastníka byty č. X a X a ich príslušenstvo spolu s pozemkami. Táto skutočnosť vyplynula z preberacieho protokolu zo dňa 06.03.2017, ktorý podpísali obidve strany sporu. Obsahom predmetného protokolu je opis bytu č. X, a súčasne z neho vyplýva i to, že v zmysle dohody o podpísaní budúcej zmluvy o prevode vlastníctva bytu č. X a č. X, garáže č. X., parkovacieho státi na parc. č. 837/34 a 837/35, terasy na parc. č. 837/22, záhrady na parc. č. 837/23, žalobca ako budúci predávajúci odovzdal žalovaným ako budúcim kupujúcim byt č. X spolu s garážou č. X, príslušenstvom a tiež byt č. X k užívaniu. Zároveň z preberacieho protokolu vyplýva, že na základe požiadavky žalovaných bude v byte č. X a č. X realizovaný stavebný otvor potrebný pre prepojenie týchto dvoch bytových jednotiek za cenu 1.500,00 eur bez DPH, ktorú sumu uhradia budúci kupujúci (žalovaní) pred začiatkom prác. Súčasťou preberacieho protokolu je aj dojednanie sporových strán o tom, že žalovaní sa zaväzujú pristúpiť k podpisu zmluvy o prevode bytu č. X k bytu č. X najneskôr do 01.04.2017 a k bytu č. X do 30.06.2017. Pri podpise preberacieho protokolu zo dňa 06.03.2017 bol žalovaným odovzdaný jeden kľúč od bytu č. X, jeden kľúč od vstupu do objektu bytového domu, jeden kľúč od pivnice č. X, diaľkové ovládanie od vstupnej brány v počte jeden kus a bol zachytený stav meračov. Na rovnopise preberacieho protokolu zo dňa 06.03.2017 predloženom žalobcom je rukou dopísaný záznam, podľa ktorého boli žalovaným dňa 25.04.2017 odovzdané 3 ks kľúčov k bytu č. X, 2 ks kľúčov od schránky, 2 ks kľúčov od pivnice a 3 ks kľúčov od garáže č. X a dňa 13.03.2017 kľúč od pivnice č. X. Preberací protokol, vrátane jeho doplnenia vyhotovila v konaní vypočutá svedkyňa M. U.. Vo svojej výpovedi menovaná ďalej uviedla, že kľúče od bytu č. X a od schránky k tomuto bytu boli odovzdané žalovaným až neskôr po podpise preberacieho protokolu zo dňa 06.03.2017, tieto kľúče odovzdával konateľ žalobcu žalovaným (p. K. V.) a svedkyňa, ktorá tam bola osobne prítomná, len vyhotovovala o tom písomné záznamy. Ku dňu 06.03.2017 žalovaní ešte nemali kľúče od bytu č. X, ale tento im bol sprístupnený, keďže neskôr (po 06.03.2017), podľa tvrdení svedkyne dňa 07.03.2017, resp. 08.03.2017, bol urobený medzi bytmi č. X a X prierez (otvor). Svedkyňa ďalej uviedla, že žalovaní začali obidva byty užívať po odovzdaní kľúčov, sťahovali sa tam, robili tam rôzne práce, deliace priečky, v bytoch sa búchalo a vŕtalo, čoho bola očitým svedkom, pretože opakovane chodila do bytového domu AUREL s konateľom žalobcu a žalovaní mali otvorené dvere do týchto bytov. Stavby meračov k bytu č. X a bytu č. X na protokole zo dňa 06.03.2017 odčítal konateľ žalobcu a svedkyňa ich pri preberaní bytov a spisovaní protokolu podľa jeho diktátu zapisovala. Ďalej mal konajúci súd preukázané, že v období od 01.07.2017 do decembra 2017 užíval byt č. X nájomník C. U., o čom svedčí nájomná zmluva predložená žalovanými súdu. V rozhodnom čase nadobudla vlastnícke právo k predmetnému bytu na základe zmluvy o prevode vlastníctva bytu č. XX/XX zo dňa 26.05.2017 obchodná spoločnosť LJP, s.r.o., ktorej spoločníkom a konateľom bol žalovaný v rade 1/ a účinky jej vkladu nastali podľa

rozhodnutia Okresného úradu Martin, katastrálneho odboru č. V 2544/2017 dňa 26.06.2017. Žalovaní sa nestali ani vlastníkmi bytu č. X, ktorý na základe zmluvy o prevode vlastníctva zo dňa 11.12.2017 nadobudla rovnako spoločnosť LJP, s.r.o., pričom účinky vkladu podľa rozhodnutia Okresného úradu Martin, katastrálneho odboru č. V 3/2018, nastali dňa 05.02.2018. Z uvedeného mal súd preukázané, že byt č. X od 11.12.2017 užívala obchodná spoločnosť LJP, s.r.o., o čom svedčí aj preberací protokol zo dňa 11.12.2017.

9. Zo skutkových okolností vyplývajúcich z vykonaného dokazovania je zrejmé, že žalovaní mohli sporný byt č. X užívať bez nájomnej zmluvy a bez iného právneho titulu, minimálne odo dňa 25.04.2017, kedy im boli žalobcom odovzdané kľúče, a to až do 10.12.2017, keďže nasledujúcim dňom, t. j. od 11.12.2017, bol byt č. X daný do užívania inému subjektu (spoločnosti LJP, s.r.o.). Zároveň v tomto konaní nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by preukázal také konanie žalobcu, ktorým by z jeho strany bolo bránené žalovaným byt č. X užívať, a ani to, že by žalobca predmetný byt užíval sám. Na podporu tohto záveru okresný súd poukázal aj na vyjadrenia žalovaných v rade 1/ a 2/ pred vyšetrovateľom v trestnom konaní vedenom proti žalobcovi, kde uviedli, že sa v období od odovzdania bytu č. X až do jeho protokolárneho prevzatia obchodnou spoločnosťou LJP, s.r.o. opakovane pýtali konateľa žalobcu, či nemajú platiť nejaké zálohové platby za užívanie bytu č. X. Žalovaní v prvoinštančnom konaní tiež tvrdili, že v rozhodnom období byt č. X neužívali. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na právne závery vyslovené Najvyšším súdom ČR v rozhodnutí vo veci sp. zn. 32Odo 554/2003 zo dňa 30.09.2004, v zmysle ktorého bezdôvodné obohatenie vznikne tomu, kto prevzal bez platnej nájomnej zmluvy do užívania nebytový priestor, aj keď tieto neužíval, hoci mohol. Takýto právny záver sa nepochybne vzťahuje aj na užívanie bytových priestorov bez nájomnej zmluvy, ktoré boli žalovaným odovzdané a tieto mali možnosť užívať v období od 25.04.2017 do 10.12.2017. Obranu žalovaných, že predmetný byt v uvedenom období neužívali okresný súd vyhodnotil ako účelovú, motivovanú vzájomnými rozpormi a animozitou strán sporu a tvrdenia žalovaných v tomto smere boli napokon vyvrátené vykonaným dokazovaním. Okresný súd preto dospel k záveru, že medzi stranami sporu v období odovzdania bytu č. X do užívania vznikla ústna dohoda, podľa ktorej mali žalovaní zaplatiť cenu energií dodaných do bytu č. X, avšak podľa vyjadrenia žalobcu až v období, keď bude byt prevedený do ich vlastníctva a keď bude vyhotovené vyúčtovanie nákladov na služby spojené s užívaním tohto bytu. Aj keď žalovaní existenciu takejto dohody popierali, konajúci súd pri formulovaní tohto svojho záveru vychádzal zo spôsobu, akým sa žalovaní o platbách za energie vyjadrovali pred vyšetrovateľom, ako aj z listu žalovaných zo dňa 11.06.2018, z ktorých je zrejmé, že žalovaní boli uzrozumení s tým, že budú povinní žalobcovi platiť za energie a služby spojené s užívaním bytu č. X. Na základe uvedených skutočností okresný súd dospel k záveru, že na strane žalobcu vznikol voči žalovaným nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za čas reálnej možnosti užívania bytu č. X najneskôr od 25.04.2017 do 11.12.2017.

10. Následne okresný súd s poukazom na ust. § 451 ods. 1, 2, § 686 ods. 1, § 688, § 689 a § 696 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a § 10 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov pristúpil ku skúmaniu dôvodnosti žalobcom uplatnených náhrad voči žalovaným titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

11. Žalobca vyúčtoval žalovaným za rok 2017 náklady za dodávky energie, služieb a plnení súvisiacich s užívaním bytov za obdobie od 07.03.2017 do 31.12.2017 v celkovej výške 643,46 eur. Toto vyúčtovanie vykonala p. Q. Y., ktorá ako svedkyňa v trestnom konaní vedenom pod zn. ČVS: ORP-226/3-VYS-MT-2020 vypovedala, že postupovala v zmysle vyhlášky Ministerstva hospodárstva SR č. 240/2016 Z. z. a pri rozpočítaní nákladov na jednotlivé byty vychádzala z dodávateľských faktúr pre celý bytový dom AUREL. Zároveň žalobca pripojil do spisu podklady od dodávateľských firiem, ktoré preukazovali výšku celkových nákladov za plnenia a služby uvádzané vo vyúčtovaní nákladov za rok 2017 a pripojil aj výpisy z účtu, ktoré preukazovali, akým spôsobom žalobca uhrádzal tieto náklady. Po vykonanom dokazovaní dospel okresný súd k záveru o dôvodnosti účtovania nákladov za ústredné kúrenie v sume 154,45 eur, ohrev TUV v sume 128,45 eur, VaS TUV vo výške 52,22 eur, VaS SV vo výške 96,63 eur, za dodávku elektriny do spoločných priestorov vo výške 92,38 eur, náklady na kamerový systém vo výške 6,34 eur, náklady na letnú a zimnú údržbu vo výške 59,30 eur a náklady za upratovanie vnútorných spoločných priestorov vo výške 29,65 eur. Služby týkajúce sa údržby vykonával konateľ žalobcu na základe voľnej živnosti (umýval spoločné priestory, v zime odhŕňal sneh a v lete sa staral o zeleň, ktorá sa nachádza v areáli bytového domu), ktorá skutočnosť nebola medzi stranami sporná. Sporným nebola ani žalobcom tvrdená možnosť žalovaných využívať výťah ako ani existencia kamerového zabezpečenia bytového domu, v ktorom sa sporný byt č. X nachádza. Ako nedôvodné však okresný súd vyhodnotil náklady vyúčtované žalovaným týkajúce sa bankových poplatkov, prehliadky požiarnej ochrany a náklady na poistenie stavieb v celkovej sume

24,05 eur. Rozdiel medzi sumou vyúčtovanou za obdobie od 07.03.2017 do 31.12.2017 vo výške 643,46 eur a nedôvodne vyúčtovaných nákladov tak predstavuje sumu 619,41 eur. Keďže žalobca vyúčtoval voči žalovaným na úhradu aj náklady mimo rozhodné obdobie, v rámci ktorého mali žalovaní byt č. X na užívanie k dispozícii (t. j. od 25.04.2017 do 10.12.2017), okresný súd vypočítal náklady na 1 deň užívania dotknutého bytu (619,41 eur : 301 dní) a následne vypočítal odôvodnené náklady za rozhodné obdobie od 25.04.2017 do 10.12.2017 v celkovej sume 473,80 eur.

12. Ako odôvodnené náklady za užívanie bytu č. X považoval okresný súd aj časť faktúry č. 9180051817 vystavenej dodávateľom elektrickej energie, ktorú mu žalobca uhradil. Hoci sa predmetná faktúra týkala obdobia celého roka 2017 a znela na sumu 304,30 eur, okresný súd vychádzal len z povinnosti žalovaných titulom bezdôvodného obohatenia uhradiť žalobcovi náklady za obdobie od 25.04.2017 do 10.12.2017 v sume 190,90 eur (fakturovanú sumu 304,30 eur rozpočítal na jednotlivé dni a následne zistenú hodnotu vynásobil počtom dní, kedy mali žalovaní reálnu možnosť byt č. X užívať). Náklady na elektrickú energiu podľa vystavenej faktúry č. 9180109385 za obdobie od 01.01.2018 do 04.01.2018 posúdil okresný súd ako nedôvodné, vzhľadom na zistenú reálnu možnosť žalovaných užívať dotknutý byt v období od 25.04.2017 do 10.12.2017 a nie v období, za ktoré došlo k vyfakturovaniu.

13. Na základe uvedených skutočností okresný súd dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby v časti uplatnenej náhrady za bezdôvodné obohatenie žalovaných v období od 25.04.2017 do 10.12.2017 vo výške 664,70 eur a preto v ostatnej časti uplatnenej istiny žalobu zamietol.

14. Spolu s priznanou istinou 664,70 eur priznal súd žalobcovi voči žalovaným podľa § 517 ods. 2, § 563 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z. aj úrok z omeškania z priznanej sumy. Žalovaní ako dlžníci boli povinní žalobcovi uhradiť náklady za užívanie dotknutého bytu č. X nasledujúci deň po tom, ako ich o úhradu žalobca požiadal. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca podal výzvu na úhradu adresovanú žalovaným na poštovú prepravu dňa 29.05.2018, avšak nebolo zistené, kedy túto výzvu žalovaní prevzali. Najneskôr však odo dňa 11.06.2018 o tejto výzve museli mať žalovaní vedomosť, keďže týmto dátumom voči vyúčtovaniu podali u žalobcu reklamáciu. Pre potreby vedeného sporového konania tak okresný súd ustálil, že žalovaní sa dostali do omeškania s plnením odo dňa 12.06.2018, od ktorého priznal žalobcovi voči žalovaným úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z priznanej sumy.

15. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP, keď žalobca bol v spore úspešný v rozsahu 68 % uplatneného nároku a neúspešný v rozsahu 32 %, čo v sporovom konaní predstavuje úspech protistrany, t. j. žalovaných. Čistý úspech žalobcu v spore tak okresný súd ustálil na hodnote rozdielu medzi úspechom sporových strán, t. j. v rozsahu 36 %.

16. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaní, ktorí sa domáhali jeho zmeny vo výroku I. tak, že odvolací súd žalobu zamietne a súčasne prizná žalovaným voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v plnom rozsahu.

17. Odvolatelia uviedli, že popierajú žalobcom uplatnený nárok čo do dôvodu i výšky plnenia priznaného okresným súdom, keďže podľa ich názoru napadnuté rozhodnutie neodráža zistený skutkový stav. K výpočtu výšky priznaného plnenia poukázali na nerovnomerné náklady počas roka podľa ročného obdobia (napr. náklady na kúrenie sú iné v lete ako v zime), čo okresný súd pri svojich výpočtoch nezohľadnil. Poukázali aj na to, že na preberacích protokoloch zo dňa 06.03.2017 a 11.12.2017 je uvedený rovnaký stav meračov. Na základe toho je zrejmé, že v rozhodnom čase v spornom byte č. X nedochádzalo k žiadnej spotrebe. Ďalej odvolatelia namietali, že náklady spojené s letnou a zimnou údržbou, upratovacími službami či kamerovým systémom by mal znášať výlučne vlastník sporného bytu, ktorým však žalovaní v rozhodnom čase neboli. Podľa názoru žalovaných podpisom preberacieho protokolu dňa 06.03.2017 došlo medzi nimi a žalobcom ku vzniku spotrebiteľského vzťahu. Žalovaní ako spotrebiteľia však neboli žalobcom poučení o tom, aké práva a povinnosti im z podpisu preberacieho protokolu vyplývajú. Súčasne žalobcovia popierali, že by na podklade predmetného preberacieho protokolu obdržali od žalobcu kľúč od bytu č. X. Odvolatelia sa nestotožnili sa ani s tým ako konajúci súd ustálil obdobie, v ktorom mohli byt č. X užívať. Akcentovali, že byt č. X a X žalovaní nikdy nenadobudli do svojho vlastníctva, pričom aj v rámci rozhodného obdobia ich mohol reálne užívať iný subjekt - obchodná spoločnosť LJP, s.r.o. Žalobcovia tak ako aj v konaní pred súdom prvej inštancie namietali svoju pasívnu vecnú legitímáciu v tomto spore, s odôvodnením, že oni vlastnícke právo k bytom č. X a X a ich príslušenstvu nikdy nenadobudli. Odvolatelia tiež nesúhlasili so závermi okresného súdu vo vzťahu k datovaniu vykonania prierazu (otvoru) medzi bytmi č. X a X. Ak v konaní nebolo presvedčivo ustálené, kedy došlo k realizácii stavebného otvoru medzi obidvomi bytmi, nebolo potom možné ustáliť ani to, kedy žalovaní nadobudli možnosť byt č. X užívať. Navyiac v prejednávanom spore nemožno hovoriť o bezdôvodnom obohatení výlučne na strane

žalovaných, keďže konateľ žalobcu uviedol, že si ponechal kľúče od dotknutých bytov, keďže bol ich vlastníkom. Ďalej odvolatelia poukázali aj na rozdielne údaje vo vyhotoveniach preberacieho protokolu zo dňa 06.03.2017. Pred prvoinštančným súdom nebolo preukázané, že žalovaní svoje vyhotovenie protokolu pri údajnom odovzdávaní ďalších kľúčov nedoniesli. Práve naopak, protokol mali žalovaní so sebou, avšak ku žiadnemu odovzdaniu ďalších kľúčov zo strany žalobcu nedošlo. Je len na ľarchu žalobcu, ak sa v jeho vyhotovení protokolu, (na rozdiel od vyhotovenia protokolu žalovaných), nachádzajú ručne dopísané údaje o odovzdávaní kľúčov bez podpisu o ich prevzatí žalovanými. Svedecká výpoveď p. M. U. nie je hodnoverná, keďže pred jej výsluchom sa stretla so žalobcom a podľa názoru žalovaných mohla byť preto konateľom žalobcu priamo ovplyvnená. Skutočnosť o užívaní bytu č. X žalovanými nebola preukázaná ani svedeckými výpoveďami Y. U., T. G., Y. Q., C. U., keďže ani jeden z označených svedkov nevedel uviesť, kedy žalovaní začali predmetný byt užívať a z výpovede svedka K. S. vyplynulo len to, že v byte nič nerealizoval a žalovanému v rade 1/ len radil ohľadom nehnuteľnosti. V konaní pred súdom prvej inštancie nebola riešená skutočnosť, že aj konateľ žalobcu mal od dotknutých bytov kľúče a mohol ich využívať, a preto sa mala v súdnej veci riešiť otázka spotreby tepla žalobcom. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je podľa názoru odvolateľov nedostatočné. Pokiaľ aj konajúci súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR vo veci sp. zn. 32Odo 554/2003 zo dňa 30.09.2004, odvolatelia zdôraznili, že sa jedná o rozhodnutie, ktoré pre rozdiel v skutkovom stave s aktuálne posudzovaným prípadom nemožno aplikovať. Odvolacie námietky žalovaných smerovali aj voči procesnému postupu okresného súdu, ktorý podľa ich názoru postrádal zásadu sudcovskej koncentrácie konania. Ďalej odvolatelia uviedli, že okresný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal aj z tvrdení žalovaných v trestnom konaní, v ktorom sa však nebola riešená otázka konkrétneho časového horizontu, a preto v ňom tvrdili, že sa v byte č. X zdržiavali. Reálne sa však tak stalo až od 11.12.2017.

18. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaných navrhol rozsudok okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Súčasne si uplatnil voči žalovaným v rade 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

19. Uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozsudkom okresného súdu, ktorý bol vydaný po vykonanom dokazovaní v súlade so zákonom a toto rozhodnutie považuje za vecne správny, zákonný a spravodlivý. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalovaných v rade 1/ a 2/, ako aj so všetkými a skutočnosťami, ktoré objasňujú skutkový a právny základ jeho rozhodnutia. V danej súvislosti žalobca poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR týkajúce sa procesu rozhodovania všeobecných súdov o námietkach sporových strán.

20. Ďalšie podania strán sporu neboli v štádiu odvolacieho konania produkované.

21. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v odvolaní napadnutých výrokoch I a III. v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

22. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, pričom sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

23. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že žalovaní sa nestotožnili so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie prezentovanými v napadnutom rozhodnutí.

24. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, prečo žalobe žalobcu v časti vyhovel, a tiež prečo žalobu žalobcu vo zvyšnej časti zamietol, pričom ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci.

V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaný okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého „...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania“.

25. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaných formulovanú v ich oprávnom prostriedku, pričom v zmysle princípu neúplnej apelácie sa nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľov za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

26. Odvolacie námietky žalovaných v rade 1/ a 2/ vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné z nasledovných dôvodov:

27. Žalovaní vo svojom oprávnom prostriedku namietali právne závery súdu prvej inštancie čo do dôvodnosti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa názoru odvolacieho súdu však okresný súd po vykonanom dokazovaní vychádzal z relevantných skutkových zistení a správne ustálil, že žalovaní mali možnosť sporný byt č. X minimálne od 25.04.2017 užívať. Posúdenie zistených skutkových okolností, vrátane vysporiadania sa s podstatnými námietkami sporových strán, okresný súd v dostatočnom rozsahu popísal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Zo žalobcom predloženého vyhotovenia preberacieho protokolu zo dňa 06.03.2017 je zrejmé, že žalovaným bol najskôr odovzdaný kľúč od bytu č. X a až následne, na základe doplnenia protokolu dňa 25.04.2017, aj kľúč k bytu č. X. Podľa názoru odvolacieho súdu správne sú aj úvahy a skutkové závery okresného súdu v súvislosti s objektivizáciou stanovenia času možnosti žalovaných dotknuté nehnuteľnosti užívať od času ich sprístupnenia prostredníctvom odovzdania kľúčov. Aj existencia rozdielu medzi údajmi/zápismi na vyhotovení preberacieho protokolu zo dňa 06.03.2017, ktorým disponuje žalobca a tým, ktorým disponujú žalovaní, je konajúcim súdom v napadnutom rozhodnutí vysvetlená konzistentne a logicky. Hoci by bolo v danom prípade zo strany žalobcu rozumné v čase odovzdania kľúčov od bytu č. X túto skutočnosť zachytiť v preberacom protokole nielen zápisom vykonaným svedkyňou p. M. U., ale aj podpisom tejto skutočnosti žalovanými, treba vziať do úvahy nespornú existenciu dohody sporových strán o užívaní nehnuteľností, ktorá bola naviazaná na proces ich budúceho prevodu žalovaným a s tým spojenú určitú mieru „neopatrnosti“ žalobcu pri formálnom zachytení okolnosti tejto „doplňkovej“ dohody. Zároveň odvolací súd dodáva, že v prípade absencie dohody žalobcu a žalovaných o užívaní bytu č. X v preberacom protokole by žalovaní nepochybne namietali rozpor medzi dohodou strán sporu a formálnym obsahom preberacieho protokolu zo dňa 06.03.2017, ktorý predtlačenej forme výslovne uvádza aj túto nehnuteľnosť. Žalovaní však pri podpise preberacieho protokolu žiadnu takúto námietku neprezentovali a nestalo sa tak ani v prejednávanej spore.

28. Možnosť žalovaných užívať byt č. X minimálne od času odovzdania kľúčov, (ku ktorému došlo podľa doplňujúceho zápisu preberacieho protokolu dňa 25.04.2017), bola v prvoinštančnom konaní riadne preukázaná, tak ako to správne konštatoval i konajúci súd v napadnutom rozsudku, nielen listinami a výsluchom konateľa žalobcu K. Kľačanského, ale aj výsluchom priamej účastníčky odovzdávania kľúčov - svedkyne p. M. U.. Súčasne prvoinštančný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal aj z vyjadrení samotných žalovaných (napr. keď žalovaní v reklamacii vyúčtovania za rok 2017 uviedli, že v preberacom protokole zo dňa 06.03.2017 bolo uvedené, že kľúč od bytu č. X obdržali).

29. Na správny záver o možnosti žalovaných byt č. X reálne užívať v období od 25.04.2017 do 10.12.2017 následne okresný súd nadviazal aj svoje ďalšie úvahy, podľa ktorých sú žalovaní za toto rozhodné obdobie povinní žalobcovi titulom bezdôvodného obohatenia uhradiť náklady spojené s prevádzkou predmetného bytu, s ktorým záverom sa odvolací súd tiež v plnom rozsahu stotožnil, odkazujúc na odôvodnenie napadnutého rozsudku (§ 387 ods. 2 CSP).

30. Ako vecne správne vyhodnotil krajský súd aj závery okresného súdu o (ne)dôvodnosti jednotlivých nákladov, ktoré si žalobca uplatnil v tomto spore voči žalovaným titulom bezdôvodného obohatenia. Pokiaľ odvolatelia tvrdili, že konajúcim súdom akceptované náklady spojené s letnou a zimnou údržbou, upratovacími službami či kamerovým systémom mal v konečnom dôsledku znášať žalobca ako vlastník bytu č. X, túto svoju subjektívnu úvahu nijakým relevantným spôsobom nezdôvodnili. Medzi stranami nebolo sporné, že služby, ktorých sa vyúčtované náklady týkali, boli reálne vykonávané/dodané. Nadväzne ak okresný súd správne ustálil, že žalovaní mali minimálne od 25.04.2017 až do 10.12.2017 možnosť predmetný byt užívať, bolo ich povinnosťou podieľať sa v danom období na úhrade týchto nákladov, ktoré v súvislosti so službami poskytovanými pre byt č. X vznikli. Vychádzať treba aj zo skutočnosti, že medzi žalobcom a žalovanými nedošlo k uzavretiu samostatnej nájomnej či obdobnej zmluvy, v ktorej by bola otázka znášania účtovaných nákladov riešená, a to aj pre prípad následného neuzatvorenia kúpnej zmluvy.

31. Čo sa týka výšky nákladov uhradených žalobcom, ktoré si následne žalobou v tomto spore uplatnil voči žalovaným, súd prvej inštancie postupoval správne, keď nevzal do úvahy celú sumu uplatnených nákladov vo výške 619,46 eur, keďže táto predstavovala náklady za obdobie od 07.03.2017 do 31.12.2017. Následne v odseku 59. odôvodnenia napadnutého rozsudku okresný súd popísal postup, akým vypočítal hodnotu nákladov prislúchajúcich na jeden deň vyúčtovaného obdobia (2,06 eur) a túto hodnotu následne vynásobil počtom dní obdobia od 25.04.2017 do 10.12.2017 (230 dní), kedy mali žalovaní možnosť dotknutý byt č. X užívať. Výsledná suma 473,80 eur tak predstavuje náklady za obdobie, kedy mali žalovaní možnosť byt č. X využívať, v pomere k celkovému vyúčtovanému obdobiu.

32. Obdobný aritmetický postup okresný súd aplikoval aj pri zisťovaní nákladov vyplývajúcich z faktúry č. 9180051817 vystavenej dodávateľom elektrickej energie za celý kalendárny rok 2017 vo výške 304,30 eur. Keďže sa jednalo o fakturačné obdobie zahrňujúce aj časť roka 2017, kedy žalovaní nemali byt č. X v užívaní, okresný súd vypočítal hodnotu nákladov prislúchajúcich na jeden deň vyúčtovaného obdobia (0,83 eur) a túto hodnotu následne vynásobil počtom dní rozhodného obdobia (230 dní), a dospel k výslednej sume 190,90 eur.

33. Úvaha prvoinštančného súdu o výške priznaného plnenia sa v súdenom prípade opierala o hmotné právo a jeho samotné určenie (vyčíslenie) je logické a súčasne zohľadňuje individuálne okolnosti prejednávaného sporu zistené vykonaným dokazovaním. Odvolací súd pritom zdôrazňuje, že ak konajúci súd (správne) ustálil, že základ nároku uplatneného žalobou je daný a zároveň je ťažké, resp. obtiažne ho presne vyčíslieť, neprichádza do úvahy, že by žalobu z tohto dôvodu zamietol.

34. Žalovaní vo svojom oprávnom prostriedku namietali aj to, že okresný súd pri svojich výpočtoch nezohľadnil nerovnomerné náklady počas ročného obdobia, pričom konkrétne poukázali na náklady za vykurovanie. Uvedenú odvoláciu námietku odvolací súd tiež vyhodnotil ako nedôvodnú, keďže počasie je objektívnou skutkovou okolnosťou, ktorá na niektoré z vyúčtovaných nákladov nemá dopad (napr. zabezpečenie bytového domu kamerovým systémom), niektoré služby sa musia vykonávanými úkonmi prispôbovať týmto okolnostiam (napr. upratovanie okolo bytového domu) a pri niektorých službách, ako je napr. žalovanými výslovne uvádzané kúrenie v byte, sa jedná o komplexný systém pozostávajúci jednak z dodávky elektrickej energie, ale aj z iných súčastí (napr. vykurovací systém vrátane vykurovacieho telesa, nastavený stupeň vykurovania), vo vzťahu ku ktorému neboli súdu v spore predložené relevantné podklady. Navyiac z procesného hľadiska je potrebné upriamiť pozornosť na to, že žalovaní v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nijakým spôsobom nenamietali výdavky spojené s kúrením či iné náklady vo vzťahu k ich nerovnomernému prepočítaniu počas kalendárneho roka, ale takýto prostriedok procesnej obrany uplatňujú až v rámci odvolacieho konania ako neprípustnú novotu s poukazom na § 366 a contrario CSP.

35. K námietkam odvolateľov v súvislosti so zhodnými údajmi z meračov v byte č. X v preberacích protokoloch zo dňa 06.03.2017 a 11.12.2017 odvolací súd uvádza, že pri ustálení výšky nákladov za jednotlivé plnenia a služby spojené s užívaním bytu, ktoré boli uplatnené žalobcom v spore dôvodne, okresný súd vychádzal tak, ako je to uvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku, z vyúčtovania nákladov za rok 2017, ktorým došlo k rozdeleniu nákladov za dodávky energií, služieb a plnení súvisiacich s bytom č. X a z faktúry č. 9180051817 vystavenej dodávateľom elektrickej energie za kalendárny rok 2017, v ktorých sú hodnoverným spôsobom rozpisované náklady súvisiace s bytom č. X, a tiež z výsluchu konateľa žalobcu K. Kľačanského i svedeckej výpovede M. U. a ostatných vykonaných dôkazov. Na ich základe súd prvej inštancie správne ustálil, že žalovaní v období od 25.04.2017 do 10.12.2017 bez právneho dôvodu užívali byt č. X a prijímali vyúčtované plnenia spojené s užívaním bytu v sume 664,70 eur, na úhradu ktorých ich zaviazal a súčasne, že žalovaní vedeli, že za ne budú musieť žalobcovi zaplatiť. Ich spotreba bola žalobcom

pravidelne zaznamenávaná a následne i riadne vyčíslená. Na uvedenom závere preto nemôže nič zmeniť ani zápis uvedený v preberacích protokoloch k bytu č. X zo dňa 06.03.2017 a 11.12.2017. Žalobca totiž v tomto spore v rámci svojho procesného útoku prezentoval konzistentné tvrdenia a predložil dôkazy na ich preukázanie. Naproti tomu žalovaní v rámci svojej obrany v spore menili svoje tvrdenia a oproti svojim výpovediam v trestnom konaní dokonca tvrdili niečo iné, na čo správne poukázal okresný súd v napadnutom rozsudku.

36. Pokiaľ žalovaní namietali nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie v spore s odôvodnením, že sporný byt č. X nikdy nevlastnili, odvolací súd poukazuje na predmet prejednávaneho sporu. Žalobca si v aktuálne prejednanom prípade žalobou na plnenie uplatnil voči žalovaným nárok titulom vydania bezdôvodného obohatenia s odôvodnením, že žalovaní predmetný byt užívali nie ako jeho vlastníci, ale na základe toho, že žalobca ako vlastník tohto bytu akceptoval jeho užívanie žalovanými v rozhodnom období, a zároveň bol platiteľom vzniknutých nákladov. S prihliadnutím na charakter uplatneného nároku žalobcu podanou žalobou, je tak absencia vlastníckeho práva žalovaných k predmetnému bytu č. X absolútne irelevantná vo vzťahu k ich pasívnej vecnej legitímácii v spore.

37. V súdnej veci bolo nesporne preukázané, že žalovaní uvedenú nehnuteľnosť užívali bez právneho dôvodu v období od 25.04.2017 do 10.12.2017, keďže nasledujúcim dňom, t. j. od 11.12.2017, bol byt č. X daný do užívania inému subjektu, ktorý ho nadobudol na základe kúpnej zmluvy (spoločnosti LJP, s.r.o.). V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že o plnenie bez právneho dôvodu pôjde aj vtedy, ak oprávnená osoba (napr. vlastník veci) sama nie je aktívne činná, ale napriek tomu na jej úkor získa bezdôvodné obohatenie iná osoba. Je tomu i vtedy, ak takáto iná osoba získava bezdôvodné obohatenie tým, že napr. bez právneho dôvodu užíva cudziu nehnuteľnosť a prijíma plnenia spojené s užívaním bytu (pozri bližšie bod 53. odôvodnenia napadnutého rozsudku), čo je i prípad súdnej veci.

38. Tvrdenia žalovaných o možnosti užívania bytu č. X v období od 25.04.2017 do 10.12.2017 iným subjektom neboli v konaní preukázané, keď žalovaní toto svoje subjektívne tvrdenie nepodložili žiadnym relevantným dôkazným prostriedkom. Z rovnakého dôvodu, a síce z dôvodu nepreukázania tvrdených skutočností v spore, neobstojí ani odvolacia argumentácia žalovaných o tom, že žalobca ako vlastník bytu č. X aj v priebehu rozhodného obdobia (od 25.04.2017 do 10.12.2017) mal možnosť byt využívať a preto by mal znášať časť nákladov. Súčasne odvolací súd dodáva, že je úplne bežné, logické a neodporujúce právnym predpisom, že aj vlastník nehnuteľnosti, ktorý svoju nehnuteľnosť prenajíma na základe nájomnej zmluvy nájomcovi, má od takejto nehnuteľnosti kľúč. To ale neznamená, že vlastník by bol preto automaticky povinný znášať časť nákladov súvisiacich s prenajímanou nehnuteľnosťou. Uvedenú procesnú obranu žalovaných preto odvolací súd tiež vyhodnotil ako účelovú s cieľom vyhnúť sa splneniu svojej zákonnej povinnosti.

39. K námietke odvolateľov vo vzťahu k určeniu dátumu vykonania stavebného otvoru medzi bytmi č. X a X odvolací súd uvádza, že ustálením tohto skutkového stavu sa dôsledne zaoberal okresný súd a vykonaným dokazovaním dospel k správneému záveru, že k nemu došlo „v marci 2017“. Podstatnou je však podľa názoru odvolacieho súdu tá skutočnosť, že možnosť užívania bytu č. X bola v spore v konečnom dôsledku určená nie k okamihu realizácie (prebúrania) stavebného otvoru, ale až k okamihu prevzatia kľúča od predmetného bytu č. X dňa 25.04.2017. Ďalšie dokazovanie smerujúce k určeniu presného dňa vykonania realizácie stavebného otvoru je tak v tomto spore bez akéhokoľvek právneho významu.

40. Odvolatelia namietali aj nemožnosť aplikovania záverov vyplývajúcich z rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR vo veci sp. zn. 32Odo 554/2003 zo dňa 30.09.2004 na aktuálne prejednaný spor tvrdením odlišného skutkového stavu prezentovanom v označenom rozhodnutí. Okresný súd v napadnutom rozsudku vyjadril svoje stotožnenie s úvahou obsiahnutou v predmetnom rozhodnutí, podľa ktorej bezdôvodné obohatenie vznikne tomu, kto prevzal bez platnej nájomnej zmluvy do užívania nebytové priestory, aj keď tieto neužíval, hoci mohol a bezdôvodné obohatenie by mu nevzniklo iba vtedy, ak by mu vlastník bránil ich užívať, alebo by ich bezdôvodne odmietol prevziať späť. S uvedenou úvahou pre prípad vzniku resp. absencie bezdôvodného obohatenia za stavu reálnej možnosti užívať nehnuteľnosť osobou inou ako jej vlastníkom bez nájomnej či obdobnej zmluvy, sa ako so všeobecne uplatniteľnou, bez ohľadu na individuálne skutkové okolnosti týkajúce sa charakteru nehnuteľnosti (či sa jedná o byt, pozemok, nebytový priestor a podobe) stotožňuje aj odvolací súd, ktorý zároveň poukazuje na svoju argumentáciu uvedenú v bode 37. odôvodnenia tohto rozhodnutia. Vzhľadom na teritoriálnu pôsobnosť CSP možno síce pod pojmom dovolací súd rozumieť len Najvyšší súd Slovenskej republiky, a nie Najvyšší súd Českej republiky, no s prihliadnutím na fakt, že označené rozhodnutie vychádza z identickej právnej úpravy, nie je vylúčené, aby si súd právny záver formulovaný v označenom rozhodnutí osvojil konajúci súd i v prejednanom spore.

41. Odvolací súd v rámci konania okresného súdu nezistil ani procesné pochybenia tvrdené žalovanými v súvislosti so sudcovskou koncentráciou konania. Z obsahu predloženého spisového materiálu je zrejmé, že okresný súd sa vysporiadal s prostriedkami procesnej obrany a procesného útoku predkladanými sporovými stranami v intenciách ust. § 153 CSP, pričom na pojednávaní konanom dňa 05.05.2021 došlo k vyhláseniu uznesenia o skončení dokazovania. Na správnosti procesného postupu okresného súdu, resp. absencii preukázania opaku, nič nezmenila ani odvolacia argumentácia žalovaných v súvislosti s nimi tvrdým spotrebiteľským charakterom prejednávaného sporu.

42. V danej súvislosti odvolací súd uvádza, že navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

43. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Pokiaľ strana určitú skutočnosť tvrdí, táto sa považuje za preukázanú v dôsledku uplatnenia fikcie jej nespornosti (§ 151 ods. 1, 2 CSP), alebo ju strana preukáže príslušným dôkazom (§ 185 a nasl. CSP). Pokiaľ strana ponúkne súdu tvrdenie a toto tvrdenie podporí vierohodným dôkazom, potom sa bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno presúva na protistranu, ktorú následne zaťažuje povinnosť tvrdiť a uviesť vlastné skutkové tvrdenie o spornej skutočnosti (pokiaľ je to možné), inak je popretie skutkových tvrdení neúčinné. Presúvanie dôkazného bremena fakticky znamená poskytnutie príležitosti protistrane ponúknuť iný obraz o tvrdenej skutkovej okolnosti, ktorá má relevanciu v spore. Z uvedených pravidiel vyplýva, že súd v sporovom konaní posudzuje kvalitu a rozsah tvrdení a dôkazov ponúknutých žalobcom či žalovaným (§ 149 a nasl., § 185 a nasl. CSP), pričom hodnotenie dôkazov je zverené voľnej úvahe súdu (§ 191 CSP).

44. Úvaha okresného súdu v prejednáwanej veci nebola ľubovoľná, ale vychádzala z dostatočne zisteného skutkového stavu a zodpovedala skutočnostiam, ktoré boli dokazovaním zistené, vyhodnoteniami a závermi okresného súdu neboli v rozpore s tým, čo bolo v konaní preukázané a ani v rozpore s formálnou logikou. Navyiac, okresný súd výsledky hodnotenia dôkazov zahrnul aj do odôvodnenia napadnutého rozsudku a v súlade s § 220 ods. 2 CSP dostatočne vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za rozhodné, preukázané a z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Odvolací súd poukazuje na to, že právna úprava neurčuje, ako má súd dôkazy hodnotiť, uvádza len, že súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy tak, aby bola súčasne dodržaná právna úprava, formálna logika a aby rozhodnutie, resp. jeho odôvodnenie vychádzalo a opieralo sa o zistený skutkový stav, čo v danom prípade bolo splnené. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že v časti, v ktorej súd žalobe žalobcu vyhovel, žalovaní neunesli dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení prezentovaných v rámci svojej procesnej obrany v tomto spore. Naopak, žalobca v rámci procesného útoku produkoval v konaní dôkazy, ktoré po vyhodnutí v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 CSP prvoinštančný súd aj správne vyhodnotil.

45. Súhrnom uvedeného tak odvolací súd dospel k záveru o vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorý výrokom I. napadnutého rozsudku priznal žalobcovi voči žalovaným sumu 664,70 eur. Súčasne je vecne správne aj rozhodnutie okresného súdu o priznaní úrokov z omeškania z priznanej istiny, vo vzťahu ku ktorému žalovaní neprodukovali žiadnu odvoláciu argumentáciu, ktorý však plne zodpovedá zistenému skutkovému stavu, posúdenému konajúcim súdom v zmysle relevantných zákonných ustanovení citovaných v napadnutom rozhodnutí.

46. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, pri súčasnom nezistení nedostatkov v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd rozsudok okresného súdu v časti výroku I. ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil.

47. Ako vecne správny potvrdil odvolací súd aj od rozhodnutia vo veci samej závislé výroky III. a IV. o trovách prvoinštančného konania, vo vzťahu ku ktorému odvolatelia neprodukovali žiadnu

relevantnú odvoláciu argumentáciu, a ktorý zároveň plne zodpovedá pomeru úspechu sporových strán posúdenému v zmysle relevantných zákonných ustanovení, citovaných v napadnutom rozhodnutí.

48. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovaným, ktorí v tomto štádiu konania úspech nemali. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

49. Vo zvyšnej časti nenapadutej odvolaním (výrok II.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

50. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).